

ALİ İPEK
Kimsenin Ölmediđi Bir Cinayet Öyküsü

ALİ İPEK 1982'de Mardin'de doğdu. Öyküleri 2000'den bu yana *Varlık*, *Sarıç Öykü*, *Dünyanın Öyküsü*, *Çini Kitap*, *Eliz Edebiyat*, *Ihlamur* dergilerinde yayımlandı. Yazarın "Hor Kullanma Tarihi" adlı dosyası 2012 yılında "Yaşar Nabi Nayır Dikkate Değer Öykü Ödülü"ne layık görüldü. *Gidelim Buralardan Muhlis* isimli romanı 2022 yılında İletişim Yayınları tarafından yayımlandı.

İletişim Yayınları 3295 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 587

ISBN-13: 978-975-05-3499-7

© 2023 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2023, İstanbul

EDITÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ALİ İPEK

Kimsenin
Ölmediđi
Bir Cinayet
Öyküsü

Cinnet getiren insan
öldürmeye merhametinden başlar.

– *Hor Kullanma Tarihi*, “Cinnet”

Önümüzdeki çarşamba

Aralık, 1983 / Mardin

Memduh uzun zamandır uğramadığı meyhane kapısından içeri girdi. Geçmiş günlerini hatırlatan keskin anason kokusu karşıladı onu. Kokuyu almakla yetinmeyip içine çektikten sonra emaneten durduğu eşikten göz ucuyla içeri baktı; kimi derdini yanına almış, kimi derdine kavuşamamış, kimi de dert etmediğini başkasına bırakmış vaziyette içiyordu. Keyfince kadeh kaldırana yer yoktu bu salaş ve eski meyhanede. Yaptığı işte fazladan para kazananlar başka mekânlara gidiyor, para suyunu çekince de gerisingeri buraya dönüyordu. İçeride kemanın acı tarafına, klarnetin is kokulu duman tüten boğumlarına emaneten eşlik eden bağlama, her an cızırdıyacak mikrofondan gelen hüzünlü türküye inceden inceye kül attırıyordu. Eski aşklar nakaratta dem vurulan kâküllerle, gülünce belirginleşen gamzelerle, mavi, yeşil, kahverengi gözlerle, selvileri andıran boyla, belki çiçekli bir elbiseyle ya da gür bıyıklarla, bembeyaz gömleklerle anılırken cüzdanda taşınan siyah beyaz fotoğrafların yıpranmış yerlerine dökülen gözyaşları gururu geceye bırakarak temiz masa örtüsüne, işlemeli mendile yutkunma esnasında düşüyordu.

Kaşık, çatal ve kadeh sesleri, çalan türkünün enstrümanı gibi hem geceyi hem de içerideki ahengi, boşlukları doldururcasına tamamliyorken özür dilenerek başlanan cümleler koyulaşan sohbet sırasında birbirine karışıyordu. Herkes başına gelen hadiseleri sırasını beklercesine birbirine anlatırken şişenin dibinde kalan son yuduma denk getirecek şekilde o da bir şey mi deyip acısıyla, sevinciyle, geçmeyecek kederiyle her gece aynı sorularla yüzleşiyordu. Memduh tuvalet sırasında bekleyenler arasında tanıdık bir yüze denk gelmemek ve onların masalarına oturmamak için yüzünü öteye çevirse de birini aradığı her halinden belliydi.

Eskiden etrafa bakmadan kendisi için ayrılan köşeye oturur mezelerini istemeden önce sigarasını yakıp günün muhasebesini yaparak nerede hata yaptığını, nerede yerinde konuştuğunu, nerede sustuğunu düşünürken rüştünü ispatlamaya çalışan çocuklar gibi tüm duygularını masanın üstünde biriktirip sessizce ve kendi halinde derin düşüncelere daldı. Gecenin sonuna varıncaya dek demlenir başta kendisi olmak üzere herkesle ve her şeyle yüzleşirdi. Şimdi ise kızgın yağda kızarmış Arnavut ciğeri kokusuyla loş ışıktan yüzlerini seçmeye çalıştığı tanıdık, tanımadık insanlara göz ucuyla bakıyordu. Garsonun taşıdığı tepsinin üzerinde sosuna ekmekle banmak istediği kalamar ve acılı şalgam vardı. Ciğerin yanına yakıştırdığı kırmızı köz biberleri, pişmiş soğan ve domatesleri, kabuğu soyulmuş patlıcanları da aradı gözleri. Önünden geçen garsonlardan birinin kolundan hafifçe kavradı. Garson karanlıktan zar zor seçilen baygın bakışlarını Memduh'tan kaçırarak ciddiyetini üzerindeki gözlerle göstermeden durdu. Memduh kulağına eğilip bir şeyler söyledikten sonra garson, Memduh'a pencereden uzak köşeye kurulmuş masayı kafasıyla işaret ederek elindeki tepsinin köşesinden sımsıkı tutup masaların arasından karanlığa doğru uzaklaştı. Memduh işaret edilen yere baktı; oradaydı.

Başını önüne eğmiş her zamanki gibi kolay kolay geçmeyecek bir yası tutarcasına, hayatın sillesinden kalan küskünlüğünü, yalnızlığına şahit alın çizgilerine satır satır sıkıştırdığı kırgınlığını, kimselere belli etmediğini sandığı fakat gecelere sakladığı yetimliğini, kendinden bilircesine koparıp atmak istediği çocukluğuna dair utangaçlığını, gündülden yakınlardan aydınlanmayan yerde karanlığın affına sığınıp ışığın düştüğü yüzlerde bitmek bilmeyen kâbusların vebalini yanına almış, bir başkasını karıştırmadan ve yaşadıklarını sadece kendinden bilerek köşedeki masada oturuyordu.

Memduh gösterilen masaya doğru kimseleri rahatsız etmeyecek kadar ağır adımlarla yürümeye başladı. Daracık masa aralarından geçerken kâh göbeğini çekti kâh yan yan ilerledi. Ceketinin önünü ilikleyip müşteki sıfatıyla birazdan yargılanacak gibi kendisine atfedilen ve edilmeyen tüm suçlamaların ağırlığıyla artık taşıyamadığı ayaklarını sürüyerek yürürken kumaşı aşınmış, ter kokan kasketini sağ eliyle tek hamlede çıkardı. Adım atarken söyleyeceklerini içinde sıralıyor, ağzından yanlış bir şey çıkmasın diye iki büküm, mahcup tavrını koruyordu. Loş ışıktan az da olsa nasiplenmiş küçük masanın yanına vardı. Masanın önünde duran sandalyenin soğuk demirinden tutarak, “Müsaade var mı komiserim?” dedi.

Memduh, komiserin vereceği yanıtı beklemeden sandalyeyi çekip karşısına oturdu. Komiserin gözleri, önündeki kadehte, kulakları ise masadaki telsizden gelen sesleri işitmek için tetikte beklerken kendince direniyordu. Gözkapakları tam kapanacakken birden açılıyor ve masmavi gözleri loş ışıktan ansızın beliriyordu. Memduh’la göz göze geldiğinde kafa selamı verirken içinden ettiği küfürler dudağının kenarından tıs diye çıkıverecekti. Komiser, sigaradan sararmış bıyıklarının altını sıvazlar gibi genişletti. Uzun sigarası-

nı o boşluktan dudaklarıyla buluşturdu. Yanmayan çakmağına ısrar ettikten sonra sigarasını yaktı. Öylesine çektiği nefesi önce önündeki kadehe doğru, sonra da karşıya savurdu. Savrulan duman dağ yamacından yaylaya inen bulutlar gibi masada yayılıp meze tabaklarının arasından, kadehlerin etrafından dolanarak yavaşça dağılarak silindi. Komiser, parmaklarının arasına aldığı sigarayı küllüğe bırakmadan kafasını kaldırdı. Memduh onu ilk kez böyle görüyordu. Masanın altında titreyen bacaklarının sarsıntısı omuzlarında hissediliyordu. Başını az daha kaldırdı. Memduh'un yorgunluktan şişmiş göz torbalarında kaldı bir müddet. Gözlerini bir an kırpmadan sadece Memduh'un yüzüne bakarak dişlerini sıktıktan sonra seslendi:

“Garsooon!”

Elindeki meze tepsisini mutfak tezgâhının üzerine canhıraş bırakan, bıyıkları yeni terlemiş, siyah ceketin içine giydiği beyaz, ince boğazlı kazağıyla etrafa caka satıp dolaşan garson elindeki hesap koçanını arka cebine sıkıştırdı. Koşar adım aralardan geçerek masanın dibinde belirdi. Ortasından tuttuğu tükenmezkalemle komisere doğru eğildi.

“Buyurun efendim?”

Komiser gözlerini Memduh'tan ayırmadan sağ eliyle sıkıttığı telsizi hafifçe kaldırıp, “Çay söylemiştim!” dedi.

Garson göz ucuyla masanın üzerindeki mezelere bakarak buruşuk peçeteyi meze tabağının altından çıkarıp eline aldı. Masadaki tabağı düzelttikten sonra kendinden emin tavrıyla komisere doğru eğilerek, “Olur mu efendim? Söyleseydiniz muhakkak getirirdim,” dedi.

“Kendi kendime mi söyledim?”

“Öyle demek istemedim efendim. Söyleseniz duymaz mıydım? Hemen iki çay getiriyorum efendim.”

“İki mi dedim?”

“Kaç tane getireyim efendim?”